DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 6 mars 2008 *

I de förenade målen C-287/06–C-292/06,

angående beslut att begära förhandsavgörande enligt artikel 234 EG, från Verwaltungsgericht Köln (Tyskland), av den 28 april 2006, som inkom till domstolen den 3 juli 2006, i målen

Deutsche Post AG (C-287/06, C-288/06 och C-291/06),

Magdeburger Dienstleistungs- und Verwaltungs GmbH (MDG) (C-289/06),

Marketing Service Magdeburg GmbH (C-290/06),

Vedat Deniz (C-292/06)

mot

Bundesrepublik Deutschland,

* Rättegångsspråk: tyska.

ytterligare deltagare i rättegången:

Marketing Service Magdeburg GmbH (C-287/06),

Citipost Gesellschaft für Kurier- und Postdienstleistungen mbH (C-288/06),

Deutsche Post AG (C-289/06, C-290/06 och C-292/06),

Magdeburger Dienstleistungs- und Verwaltungs GmbH (MDG) (C-291/06),

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden P. Jann (referent) samt domarna A. Tizzano, A. Borg Barthet, M. Ilešič och E. Levits,

generaladvokat: M. Poiares Maduro,
justitiesekreterare: handläggaren B. Fülöp,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 13 september 2007,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Deutsche Post AG, genom J. Sedemund och S. Gerstner, Rechtsanwälte,

— Marketing Service Magdeburg GmbH, Citipost Gesellschaft für Kurier- und Postdienstleistungen mbH och Magdeburger Dienstleistungs- und Verwaltungs GmbH (MDG), genom C. Freiherr von Ulmenstein, Rechtsanwalt,

— Vedat Deniz, genom T. Brach, Rechtsanwalt,

— Tysklands regering, genom M. Lumma, i egenskap av ombud, biträdd av T. Lübbig, Rechtsanwalt,

— Belgiens regering, genom A. Hubert, i egenskap av ombud,

— Europeiska gemenskapernas kommission, genom G. Braun och K. Simonsson, båda i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Respektive begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 47.2 EG och 95 EG liksom av artiklarna 7.1 och 12 femte strecksatsen i Europaparlamentets och rådets direktiv 97/67/EG av den 15 december 1997 om gemensamma regler för utvecklingen av gemenskapens inre marknad för posttjänster och för förbättring av kvaliteten på tjänsterna (EGT L 15, 1998, s. 14), i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/39/EG av den 10 juni 2002 (EGT L 176, s. 21) (nedan kallat direktiv 97/67).

2 Respektive begäran har framställts i mål mellan dels Deutsche Post AG (nedan kallat Deutsche Post), som tillhandahåller samhällsomfattande posttjänster i Tyskland, dels Magdeburger Dienstleistungs- und Verwaltungs GmbH (MDG), Marketing Service Magdeburg GmbH och Vedat Deniz (nedan kallade de berörda förmedlarna), å ena sidan, och Bundesrepublik Deutschland (Förbundsrepubliken Tyskland), å andra sidan, angående beslut från Bundesnetzagentur (federalt organ för nätverk) (nedan kallat BNA) avseende beviljande och villkor för dessa förmedlares tillgång till Deutsche Posts deltjänster i dess postnät.

Tillämpliga bestämmelser

Gemenskapslagstiftningen

3 Genom direktiv 97/67 påbörjades processen med att gradvis avreglera marknaden för posttjänster. I enlighet med skäl 2 i direktiv 2002/39 var det genom direktiv 97/67 som det ”infördes ett regelverk för postsektorn inom gemenskapen, inklusive åtgärder för att garantera samhällsomfattande posttjänster och fastställande av maximigränserna för sådana posttjänster som medlemsstaterna får fortsätta att låta omfattas av monopol för den eller de som tillhandahåller samhällsomfattande tjänster med målsättningen att bevara de samhällsomfattande tjänsterna samt fastställande av en tidtabell för de beslut som skall fattas för att ytterligare öka konkurrensen inom postsektorn, med målet att skapa en inre marknad för posttjänster”.

4 Direktiv 2002/39 fortsätter med denna avreglering och enligt direktivets skäl 14 och 24 fastställs en tidtabell för den gradvisa liberaliseringen av brevsektorn under kontrollerade former genom att år 2009 anges som tidpunkt för att till fullo genomföra den inre marknaden för posttjänster.

5 Artikel 2 i direktiv 97/67 har följande lydelse:

”I detta direktiv används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

1) *posttjänster*: tjänster som innefattar insamling, sortering, transport och överlämnande av postförsändelser.

2) *allmänt postnät*: den organisation och de medel av alla slag som den eller de som tillhandahåller samhällsomfattande tjänster använder särskilt för att

— samla in postförsändelser som omfattas av skyldigheten att tillhandahålla samhällsomfattande tjänster från inlämningsställen inom hela territoriet,

— befordra och behandla dessa försändelser från postnätets inlämningsställe till utdelningscentralen,

— dela ut till de adresser som anges på försändelserna.

3) *inlämningsställen*: de fysiska anordningar, inbegripet brevlådor, som tillhandahålls allmänheten antingen på allmän plats eller i lokaler, där postförsändelser kan avlämnas av kunder till det allmänna postnätet.

4) *insamling*: förfarandet att samla upp postförsändelser som lämnats vid inlämningsställen.

…”

6 Vad gäller de tjänster som kan omfattas av monopol för den eller dem som tillhandahåller samhällsomfattande posttjänster, föreskrivs följande i artikel 7.1 första, tredje och fjärde styckena i direktiv 97/67:

”Medlemsstaterna får även fortsättningsvis, i den utsträckning som det är nödvändigt för att säkerställa att de samhällsomfattande tjänsterna upprätthålls, låta vissa tjänster omfattas av monopol för den eller dem som tillhandahåller samhällsomfattande tjänster. Dessa tjänster skall vara begränsade till insamling, sortering, transport och överlämnande av inrikes brevförsändelser och inkommande gränsöverskridande brevförsändelser, vare sig det gäller ilförsändelser eller inte, inom de vikt- och prisgränser som framgår nedan. Viktgränsen skall vara 100 gram från och med den 1 januari 2003 och 50 gram från och med den 1 januari 2006. Dessa viktgränser gäller inte från och med den 1 januari 2003 om priset är lika med eller mer än tre gånger den allmänna avgiften för en brevförsändelse av första viktklassen inom den snabbaste kategorin, eller från och med den 1 januari 2006 om priset är lika med eller mer än två och en halv gång denna avgift.

…

I den utsträckning som det är nödvändigt för att säkerställa att de samhällsomfattande tjänsterna tillhandahålls, får direktreklam även fortsättningsvis omfattas av monopol inom samma pris- och viktgränser.

I den utsträckning som det är nödvändigt för att säkerställa att de samhällsomfattande tjänsterna tillhandahålls, till exempel när vissa sektorer av postverksamheten redan har liberaliserats eller på grund av postsektorns särskilda egenskaper i en medlemsstat, får utgående gränsöverskridande post även fortsättningsvis omfattas av monopol inom samma pris- och viktgränser.”

7 I artiklarna 9 och 10 i direktiv 97/67 fastställs villkoren för tillhandahållandet av icke-monopoliserade tjänster. I detta avseende föreskrivs allmänna tillstånd och enskilda tillstånd för de konkurrerande företagen.

8 Artikel 11 i direktiv 97/67 har följande lydelse:

”Europaparlamentet och rådet skall på förslag av kommissionen och på grundval av artiklarna 57.2, 66 och 100a i [EG-]fördraget besluta om sådana harmoniseringsåtgärder som är nödvändiga för att säkerställa att användarna och den eller de som tillhandahåller samhällsomfattande tjänster har tillgång till det allmänna postnätet på villkor som är öppna för insyn och icke-diskriminerande.”

9 Vad gäller de avgiftsprinciper som de som tillhandahåller samhällsomfattande posttjänster är skyldiga att följa skall medlemsstaterna, enligt artikel 12 fjärde och femte strecksatserna i direktivet, vidta åtgärder för att säkerställa att avgifterna för var och en av de tjänster som ingår i tillhandahållandet av dessa tjänster stämmer överens med principerna om insyn och icke-diskriminering.

Den nationella lagstiftningen

10 Direktiv 97/67 har införlivats med den tyska rättsordningen genom postlagen (Postgesetz) av den 22 december 1997 (BGBl. 1997 I, s. 3294), i dess senare ändrade lydelse (nedan kallad postlagen). Enligt denna lag tillhandahåller Deutsche Post samhällsomfattande posttjänster i den mening som avses i artikel 7 i direktiv 97/67. BNA är tysk tillsynsmyndighet i den mening som avses i artikel 22 i samma direktiv.

11 I 51 § postlagen föreskrivs följande vad gäller sådana tillstånd som skall delas ut till dels dem som tillhandahåller samhällsomfattande posttjänster, dels konkurrerande företag:

”1) Till och med den 31 december 2007 har Deutsche Post … ensamrätt till affärsmässig befordran av postförsändelser och adresserade kataloger med en vikt på högst 50 g och ett styckepris som är högst två och en halv gånger högre än det som gäller motsvarande postförsändelser i den understa viktklassen (lagstadgad ensamrätt). Den första meningen gäller inte:

…

5. den som på uppdrag av avsändaren hämtar postförsändelser hos denne och lämnar dessa vid närmaste inlämningsställe som tillhör Deutsche Post … eller vid ett annat inlämningsställe som tillhör Deutsche Post … inom samma kommun.

…”

12 Konkurrerande företag kan också, på vissa villkor, begära att den som tillhandahåller samhällsomfattande posttjänster bjuder ut delar av sina befordringstjänster. I detta avseende föreskrivs följande i 28 § stycke 1 postlagen:

”Om en tillståndsinnehavare har en dominerande ställning på marknaden för tillståndspliktiga posttjänster skall denne, om så begärs, separat bjuda ut delar av

befordringstjänsterna på denna marknad om det för denne är ekonomiskt försvarbart. Skyldigheten enligt den första meningen gäller endast gentemot en annan tillhandahållare av posttjänster om det begärande företaget inte har en dominerande ställning på marknaden och om konkurrensen på denna eller en annan marknad annars skulle påverkas på ett oproportionerligt sätt. Tillståndsinnehavaren kan vägra tillhandahållandet av deltjänst om funktionen på anläggningarna och säkerheten på företaget därigenom hotas, eller denne i enskilda fall inte har någon kapacitet att tillhandahålla den efterfrågade tjänsten."

Tvisterna vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

13 De berörda förmedlarna är privata företag som är verksamma inom sektorn för posttjänster. De innehar alla ett tillstånd enligt 51 § stycke 1 andra meningen punkt 5 i postlagen, vilket ger dem rätt att befordra brevförsändelser som samlats in hos avsändaren, på uppdrag av denne och i dennes namn, för att lämna dem till närmaste inlämningsställe som tillhör Deutsche Post eller vid ett annat inlämningsställe som tillhör Deutsche Post inom samma kommun.

14 Det postbefordringssystem som införts av den som tillhandahåller samhällsomfattande posttjänster i Tyskland, nämligen Deutsche Post, är uppbyggt på följande sätt: Den post som avsändarna lämnar i brevlådorna och på postkontoren hämtas och transporteras till det "brevcenter" (intern distributionsenhet som normalt sett inte är öppen för allmänheten) som ligger närmast avsändaren, där posten försorteras efter destinationsregion och efter format. Därefter transporteras posten till det brevcenter som ligger närmast adressaten, där den detaljsorteras och slutligen delas ut till adressaterna.

15 Genom beslut från BNA av den 15 september 2000 förpliktades Deutsche Post att tillämpa specialavgifter gentemot de företagskunder som själva utförde viss förberedande verksamhet, det vill säga de kunder som direkt till avgångsbrevcentra lämnar in en garanterad minimimängd post, försorterad efter destinationsregion och efter format. Deutsche Post förde in dessa specialavgifter i sina allmänna avtalsvillkor.

16 Den 27 juni 2001 begärde Vedat Deniz att Deutsche Post skulle lämna ett anbud om deltjänst i den mening som avses i 28 § postlagen. Denna anmodan avsåg bland annat möjligheten för Vedat Deniz att affärsmässigt, i eget namn och till samma specialavgifter som tillämpas gentemot Deutsche Posts företagskunder, till ett brevcenter lämna stora mängder post som samlats in från olika kunder, förmedlats och försorterats.

17 Eftersom Deutsche Post vägrade att lämna ett sådant anbud, vände sig Vedat Deniz till BNA för att få villkoren för tillgång till deltjänsterna fastställda. Genom beslut av den 5 september 2001 avslog BNA Vedat Deniz begäran på grund av att det tillstånd som lämnas i enlighet med 51 § stycke 1 andra meningen punkt 5 postlagen inte ger tillståndsinnehavaren rätt att tillhandahålla tjänster som utgör vissa delar av postbefordringskedjan.

18 Den 10 oktober 2001 överklagade Vedat Deniz vid den hänskjutande domstolen det nämnda avslagsbeslutet.

19 Några år senare förbjöd Bundeskartellamt (federal konkurrensmyndighet i Tyskland), genom beslut av den 11 februari 2005, Deutsche Post att neka förmedlare tillgång till deltjänster, eftersom företaget beviljade sådan tillgång och rabatt till dels storkunder

inom ramen för ”deltjänstavtal kund”, och detta oberoende av de vikt- och prisgränser som följer av ensamrätten, dels förmedlare inom ramen för ”deltjänstavtal konkurrent”, för befordran av brevförsändelser utöver dessa vikt- och prisgränser.

20 Mot bakgrund av Bundeskartellamts beslut begärde de berörda förmedlarna att Deutsche Post skulle lämna ett anbud om deltjänster avseende de försändelser som dessa befordrar för sina kunder, till priser som motsvarade de priser som Deutsche Post erbjöd sina kunder.

21 Några veckor senare begärde dessa förmedlare att BNA skulle fastställa villkoren för tillgång till deltjänsterna. Respektive begäran motiverades med den omständigheten att Deutsche Post diskriminerade dem genom att inte bevilja samma avgifter som tillämpas gentemot företagets kunder.

22 Genom beslut av den 24 oktober 2005 beviljade BNA delvis respektive begäran genom att bland annat förplikta Deutsche Post att ge förmedlarna tillgång till brevcentra på sådana allmänna villkor som tillämpas på affärsmässiga förmedlare. Beslutet fattades med förbehåll för att det kunde återkallas, för det fall att Bundeskartellamts beslut upphävdes till följd av ett överklagande, ett beslut från Europeiska gemenskapernas kommission, eller en dom från Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt eller Europeiska gemenskapernas domstol.

23 De berörda förmedlarna, med undantag för Vedat Deniz, och Deutsche Post inkom på olika grunder till den hänskjutande domstolen med överklagande av BNA:s beslut.

24 Verwaltungsgericht Köln, som hyste tvivel om hur artikel 12 femte strecksatsen i direktiv 97/67 jämförd med artikel 7 i detta direktiv skall tolkas, beslutade att vilandeförklara målen och ställa följande tolkningsfråga, som har identisk lydelse i målen C-287/06–C-292/06, till domstolen:

”Skall artiklarna 47.2 EG och 95 EG jämförda med artiklarna 12 femte strecksatsen och 7.1 i direktiv 97/67 … tolkas så, att den som tillhandahåller samhällsomfattande tjänster och som tillämpar specialavgifter gentemot sådana företagskunder som till postnätet lämnar in försorterade postförsändelser på brevcentra, är skyldig att även tillämpa dessa specialavgifter på företag som hos avsändare hämtar postförsändelser och lämnar dessa försändelser försorterade till postnätet på samma inlämningsställe och på samma villkor som företagskunderna, och att den som tillhandahåller samhällsomfattande tjänster inte får underlåta att göra detta med hänvisning till sin skyldighet att tillhandahålla samhällsomfattande tjänster?”

25 Domstolens ordförande beslutade den 31 oktober 2006 att förena målen C-287/06–C-292/06 vad gäller det skriftliga och muntliga förfarandet samt domen.

Prövning av tolkningsfrågan

26 Den hänskjutande domstolen har ställt sin fråga för att få klarhet i huruvida direktiv 97/67 skall tolkas på så sätt att det utgör hinder mot att företag, som affärsmässigt och i eget namn samlar postförsändelser från olika avsändare, nekas sådana specialavgifter som den nationella tillhandahållaren av samhällsomfattande posttjänster, inom ramen för sin ensamrätt, tillämpar gentemot företagskunder för avlämning på sina brevcentra av minimimängder försorterade försändelser.

27 Domstolen erinrar inledningsvis om att det i artikel 12 femte strecksatsen i direktiv 97/67, vad gäller användningen av specialavgifter, uttryckligen föreskrivs att ”[m]edlemsstaterna skall vidta åtgärder för att säkerställa att avgifterna för var och en av de tjänster som ingår i tillhandahållandet av de samhällsomfattande tjänsterna stämmer överens med följande principer:

…

— När de som tillhandahåller samhällsomfattande tjänster använder sig av specialavgifter, t.ex. gentemot stor- och företagskunder eller förmedlare av post från olika kunder, skall de tillämpa principerna om insyn och icke-diskriminering både på specialavgifterna och tillhörande villkor. Avgifterna skall ta hänsyn till de kostnader som sparats in jämfört med standardtjänster som erbjuder hela utbudet av tjänster för insamling, sortering, transport och överlämnande av enskilda försändelser och skall, tillsammans med de tillhörande villkoren, tillämpas lika såväl mellan olika tredje parter som mellan tredje part och tillhandahållare av samhällsomfattande tjänster av motsvarande slag. Sådana avgifter skall också gälla för privatkunder som använder posttjänster på liknande sätt.”

28 Det framgår med tydlighet av denna bestämmelse att de som tillhandahåller samhällsomfattande posttjänster, när de använder sig av specialavgifter, skall tillämpa dessa lika bland annat mellan tredje parter för att beakta principerna om insyn och icke-diskriminering. När en sådan tillhandahållare använder sig av specialavgifter gentemot företag och/eller storkunder skall alltså förmedlare av post från olika kunder, i motsats till vad Deutsche Post och den tyska regeringen gjort gällande, kunna komma i åtnjutande av samma avgifter på samma villkor.

29 Detta konstaterande påverkas inte av de argument som Deutsche Post och den tyska regeringen har framfört i syfte att visa att det i artikel 12 femte strecksatsen i direktiv 97/67 inte uppställs något krav på att de berörda förmedlarna och företagskunderna till den som tillhandahåller samhällsomfattande posttjänster skall behandlas lika.

30 I detta avseende har Deutsche Post och den tyska regeringen inledningsvis gjort gällande att de berörda förmedlarnas verksamhet med att samla in, sortera och transportera är verksamheter som kan omfattas av monopol enligt artikel 7.1 i direktiv 97/67 och att den tyska lagstiftaren i allmänhetens intresse faktiskt lät dessa verksamheter omfattas av monopol för Deutsche Post fram till och med den 31 december 2007. Det har således inte varit tillåtet för de berörda förmedlarna att erbjuda de tjänster för vilka de begärt specialavgifter. Företagskunderna däremot har agerat som ”tillhandahållare av egen post” i den mening som avses i skäl 21 i direktivet och har således inte kunnat tränga sig in på området för Deutsche Posts ensamrätt.

31 Enligt artikel 7.1 första stycket i direktiv 97/67 får medlemsstaterna, även fortsättningsvis, i den utsträckning som det är nödvändigt för att säkerställa att de samhällsomfattande tjänsterna upprätthålls, inom vissa pris- och viktgränser, låta vissa tjänster omfattas av monopol för den eller dem som tillhandahåller samhällsomfattande tjänster. Dessa tjänster skall vara begränsade till insamling, sortering, transport och överlämnande av inrikes ordinära brevförsändelser och inkommande gränsöverskridande brevförsändelser. I den utsträckning som det är nödvändigt för att säkerställa att de samhällsomfattande tjänsterna tillhandahålls, får direktreklam och utgående gränsöverskridande post, enligt tredje och fjärde styckena i artikel 7.1, också fortsättningsvis omfattas av monopol inom samma pris- och viktgränser som definieras i denna punkt.

32 Såsom framgår av lydelsen i artikel 7.1 första stycket andra meningen i direktiv 97/67 börjar den befordringskedja som kan omfattas av monopol för den som tillhandahåller samhällsomfattande posttjänster emellertid först med insamling. Enligt artikel 2 punkt 4 i detta direktiv skall med insamling förstås förfarandet att samla upp postförsändelser som lämnats vid inlämningsställen, vilka enligt artikel 2 punkt 3 är ”de fysiska anordningar, inbegripet brevlådor, som tillhandahålls allmänheten antingen på allmän plats eller i lokaler, där postförsändelser kan avlämnas av kunder till det allmänna postnätet”.

33 Det kan dock konstateras att sådana fysiska anordningar som Deutsche Posts brevcentra utgör inlämningsställen i den mening som avses i artikel 2 punkt 3. Det är nämligen utrett att Deutsche Posts företagskunder där kan lämna sina postförsändelser till det allmänna postnät som detta företag upprätthåller i egenskap av tillhandahållare av samhällsomfattande posttjänster. I motsats till vad Deutsche Post har gjort gällande, är det i detta sammanhang inte relevant huruvida de deltjänster som tillhandahålls av sådana företagskunder själva eller i deras namn, fram till och med att de lämnar försändelserna på dessa brevcentra, kan klassificeras som ”befordran av egen post”.

34 Såsom den tyska regeringen har anfört i sitt skriftliga yttrande har Deutsche Posts konkurrenter på grundval av postlagen dessutom tillgång till brevcentra och till rabatter för deltjänster utanför området för Deutsche Posts ensamrätt. En sådan tillgång verkar vara nödvändig med tanke på att Deutsche Posts brevlådor och postkontor, såsom Vedat Deniz har gjort gällande i sitt skriftliga yttrande utan att ha blivit emotsagd på denna punkt, är för små för att stora mängder försändelser skall kunna tas emot och hanteras där.

35 Det skall således konstateras att en sådan verksamhet som innebär att förmedlare samlar upp postförsändelser från olika avsändare, samt försorterar och transporterar dem till sådana inlämningsställen som Deutsche Posts brevcentra, inte utgör verksamhet som kan omfattas av monopol enligt artikel 7.1 i direktiv 97/67. Denna bestämmelse kan således inte åberopas för att rättfärdiga att de berörda förmedlarna behandlas annorlunda än Deutsche Posts företagskunder.

36 Deutsche Post och den tyska regeringen har emellertid gjort gällande att den ekonomiska balansen i Deutsche Post skulle kunna rubbas om förmedlare fick tillgång till brevcentra och beviljades motsvarande rabatter för en deltjänst vad gäller de postförsändelser som med avseende på vikt och pris omfattas av Deutsche Posts ensamrätt. Dessa förmedlare skulle nämligen kunna erbjuda en lukrativ kundkrets, det vill säga företagen, från vilka cirka 80 procent av alla försändelser härrör, hela befordringskedjan och detta till ett lägre pris än Deutsche Post. För de mest kostnadskrävande tjänsterna, bland annat utdelning på landsbygden, skulle dessa förmedlare då kunna anlita den som tillhandahåller samhällsomfattande posttjänster, i egenskap av underentreprenör, som skulle vara tvungen att helt upprätthålla sin struktur vad gäller resurser och personal.

37 I detta avseende är det tillräckligt att påpeka att specialavgifterna enligt artikel 12 femte strecksatsen i direktiv 97/67 ”skall ta hänsyn till de kostnader som sparats in jämfört med standardtjänster som erbjuder hela utbudet av tjänster för insamling, sortering, transport och överlämnande av enskilda försändelser”. Dessa avgifter kan följaktligen konstrueras på ett sådant sätt att de inbegriper de särskilda kostnader som är knutna till tillhandahållandet av samhällsomfattande posttjänster och endast skiljer sig från normala avgifter genom att de kostnader som faktiskt sparats in dras från dessa senare avgifter så att beviljandet av specialavgifter inte påverkar den ekonomiska balansen för den som tillhandahåller samhällsomfattande posttjänster.

38 Om det visade sig att den omständigheten, att förmedlarna beviljades sådana rabatter som Deutsche Post för närvarande endast ger sina företagskunder, medförde att dessa rabatter blev orimliga i förhållande till de kostnader som sparas in, skulle Deutsche Post således vara berättigat att i nödvändig utsträckning minska dessa rabatter för alla dem som åtnjuter dem.

39 Det är i övrigt utrett att den befordran av postförsändelser som omfattas av ensamrätten för den som tillhandahåller samhällsomfattande posttjänster i princip fortsätter att omfattas av denna tillhandahållares monopol och att de rabatter som Deutsche Post för närvarande ger sina företagskunder, för lämnandet på sina brevcentra av en minimimängd försorterade försändelser, pendlar mellan 3 och högst 21 procent.

40 Deutsche Post och den tyska regeringen har än en gång gjort gällande att artikel 12 femte strecksatsen i direktiv 97/67 endast är en avgiftsbestämmelse och således inte kan ge upphov till en skyldighet för en medlemsstat att inom området för ensamrätt för den som tillhandahåller samhällsomfattande posttjänster ge konkurrenter tillgång till deltjänster. Tillgången till det allmänna postnätet är nämligen föremål för artikel 11 i detta direktiv, enligt vilken regleringen av denna tillgång skall ske genom ett senare beslut från gemenskapslagstiftaren. Denne senare har emellertid ännu inte använt sig av denna behörighet.

41 Det är riktigt att syftet med artikel 12 femte strecksatsen i direktiv 97/67 inte är att ge svar på principfrågan huruvida den som tillhandahåller samhällsomfattande posttjänster skall eller inte skall ge tillgång till postkedjan, på villkor och på ställen som skiljer sig från vad som gäller för postservicen för vanliga brev. Såsom framgår av lydelsen i denna bestämmelse är medlemsstaterna emellertid enligt densamma strikt skyldiga att iaktta principerna om insyn och icke-diskriminering för det fall att denna tillhandahållare faktiskt skulle bevilja sådan tillgång till specialavgifter.

42 Såväl Deutsche Post som den tyska regeringen medger att detta företag, på ett sätt som är mer liberalt än vad som krävs i direktivet, ger sina företagskunder tillgång till sitt postnät på andra ställen än de vanliga inlämningsställena och i detta syfte beviljar dem specialavgifter.

43 Det är just en sådan situation som artikel 12 femte strecksatsen i direktiv 97/67 avser att reglera. När en tillhandahållare av samhällsomfattande posttjänster använder sig av specialavgifter, till exempel gentemot stor- och företagskunder eller förmedlare av post från olika kunder, skall dessa avgifter, tillsammans med de tillhörande villkoren, tillämpas lika bland annat mellan tredje parter.

44 Mot bakgrund av vad som anförts ovan skall den fråga som ställts besvaras på följande sätt: Artikel 12 femte strecksatsen i direktiv 97/67 skall tolkas på så sätt att den utgör hinder mot att företag, som affärsmässigt och i eget namn samlar postförsändelser från olika avsändare, nekas sådana specialavgifter som den nationella tillhandahållaren av samhällsomfattande posttjänster, inom ramen för sin ensamrätt, tillämpar gentemot företagskunder för avlämning på sina brevcentra av minimimängder försorterade försändelser.

Rättegångskostnader

45 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målen vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

Artikel 12 femte strecksatsen i Europaparlamentets och rådets direktiv 97/67/EG av den 15 december 1997 om gemensamma regler för utvecklingen av gemenskapens inre marknad för posttjänster och för förbättring av kvaliteten på tjänsterna, i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/39/EG av den 10 juni 2002, skall tolkas på så sätt att den utgör hinder mot att företag, som affärsmässigt och i eget namn samlar postförsändelser från olika avsändare, nekas sådana specialavgifter som den nationella tillhandahållaren av samhällsomfattande posttjänster, inom ramen för sin ensamrätt, tillämpar gentemot företagskunder för avlämning på sina brevcentra av minimimängder försorterade försändelser.

Underskrifter